דוקא שאין כו׳ וליתא ועבד״ת ובספרי ועיין

בתשובת ר"ל ן' חיים סי' נ"ח ועיין בתשובת

מהרעד"ם פי' ש"ן: טז (מ) את הכר

בדידה. בשעה שהוא ביד המלו׳ אינו רשאי המלו׳ להשתמש בו. וכן מוכח מדברי

הרמב"ן בספר המלחמות סוף פרק שבועת

הדיינים ל ובחידושי הר"ן שס⁵: (י) אבל

אם רוצים לכוף. המוס' והרח"ם חולקין

עכ"ל סמ"ע ועמ"ש לקמן ר"ס ק"ז

י הוה קודם ודוקם בגנב משל חבירו

ונמלר בגניבתו ולא בהלואתו שלהולא

ועמ"ם הטור בסי נ"ט סי"ח וי"ט

משנ' דתרי קראי כתיבי לא תשכב

וו [פרי לה תשכב נפשך ועבוטו עדיין

השב תשיב לו את העבוע כבוא

והיינו כסות לילה וכתיי עד בוא

תשיבנו לו והיינו כסות יום שמחזירו

מידו ונקט כר בלילה לרבותא דאף

דאינו נורך כל כך שאפשר לו לישן

ע ומפך מ"מ במקום שרגילים בכר

החזיר לו הכר: לא. ואת המחרישה

אע"ם שאינו כלי אוכל נפש דאומר

התורה וכמ"ש הטור והמחבר לפני

ז"ח מ"מ כיון שלריך לעשות בו

להחיות נפשו והמחרישה הוא הכלי

בא האוכל נפש לריך להחזירו לו

מוך סכ"ג : לב. ולא יעשה משלשלין

ניו . דמטלטלי דיתמי אינן משועבדין מן הדין חה שסיים וכ' אלא יפרע כון אחר שמת הלוה דאל"כ קשה

ם בחיי הלוה יכול להפרע ממנו להחזירו ע"ד שלא לחזור וליקח משכון וכמ"ש הטור והמחבר בסמוך וגם לאחר תקנת הגאונים יש נ"מ מ"ם נס" ק"ו ע"ם: לג. אלא מהמשכון כו'. נטור מסיים כוה

ול היום עד שקיעת החמה דאו חחר

ועמ"ם הסות כם" כים סי מי הומ ל. את הכר בלילה כו'. הומ

באר הגולה

. בגמ' יליף לה מדכתי' לא מבא אל "ביתו אל ביתו דלוה דוקא אזהריה רחמנא אבל לבית הערב לא אזהר: כז. ואם זקף עליו השבר במלוה כו'. דאו : ממנט הנוחה : טו כח. אלא במשכנו להיות בפוח בפעותיו ולא הגיע חופן. ₪ וה״ה פע״פ שהגיע כבר זמן הפרעון כשפיע רולה לגבות חופו ממנו עתה ו דמ"כ לרין לסדר לו ואין בידו דהלוה כדי הסידור וכדי חובו ומ"ה רלה למשכנו הכל ולהחזיר לו קלת לעת לרכו ויה" הכל משועבד לחובו וכמ"ש הטור בר בסי"ו [וטעם זה כתבו המפרשים כמ"ש בפרישה סכ"ה] או משאר טעם שיש לו ולא כמשמעות * ע"ש דס"ל דדוקא במוך הזמן איירי ע"ש: כבי. אבל ניפין אותו להשכיר כו'. נראס דסוא ז דכתי" כי לי בני ישראל עבדים שטר

ערב קבלן שאו דינו י כלוח ° וכן מי שיש לו ניין שכר

אצל חבירו בין ^[דב] שכר עצמו בין ^[ב] שכר בחמתו או בליו או ^[בא] שכר ביתו ⁽¹⁾ (© ⁽²⁾ מותר למשכנו שלא ע"פ ב"ד וליכנם לביתו למשכנו כז ע (ש) ואם זקף עליו השכר בהלואה אסור: [סכן (ז) כ יש מי שאומר שאין שליח ב"ד אסור ליכנם לביתן למשכנו ^{כח} אלא כמשכנו (® לחיות : סימן תפ"ד) ועיין לקמן סוף הסימן

מון במוח ממעותיו ולא הגיע זמן הפרעון אבל כשחניע זמן הפרעון " ובא לגבות חובו וזה אינו רוצה לפורעו והוא בחוקה שיש לו ממלמלין ומבריחם שליח ב"ד נכנס לביתו למשכנו ויפרע לזה חובו ?! ^[62] שפריעת ב"ח מצוה ומבין אותו עד שתצא נפשו כדי לקיימה [^{62]} כם " אבל ⁶) אין כופין אותו ^[72] להשכיר עצמו ולא לעשות שום מלאכת כדי לפרוע ^{7 [65]} ואפילו התנה על עצמו שיתפוש המלוח את גופו וכתב לו זה בשמר אינו מועיל ויאינו יכול לא לאסרו ולא להשתעבר כו: הגה (ח) בחוקה שיש לו ממלמלין ומבריחם שליח ב"ר נכנס לביתו ואינו יכול לא לאסרו ולא להשתעבד כנ: הגה [7] ודוקא שאין לו לשלם אבל אם יש לו ואינו רוצה לשלם [מו] ב"ד מוגשין אותו [בר] ומכין אותו עד שתנא נפשו וכופין אותו לשלם (ד"ע באגודה פרק כל כתבי וריב"ש סימן תפ"ד וכמ"ש הטור) [כה] וי״ל לאפי׳ אם אין לו לשלם אם נשבע להיות הכוש עד שישלם לריך לקיים שבועתו (ריב"ש

מין $^{[co]}$ י אחד הממשכן את חבירו בכ"ד ואחד שמשכנו בידו בזרוע $^{[i]}$ או $^{[i]}$ מדעת חלוה $^{[co]}$ אם איש עני הוא ומשכנו דבר שהוא צריך לו $^{[i]}$ מצוה להחזיר לו העבום בעת שהוא צריך לו $^{[i]}$ אם איש עני הוא ומשכנו דבר שהוא צריך לו $^{[i]}$ מחזיר לו $^{[i]}$ את $^{[i]}$ ומר, בלילה בדי לישן עליו $^{[i]}$ ואת שהוא צריך לו $^{[i]}$ שהוא צורך קד ניין מחזור קד ידי את ידי ניים הכר בדיקה בדי קישן עליו ייף ואת המחרישה ביום בדי לעשות מלאכתו שא"ב מה מועיל לו המשכון בדי שלא ישמים החוב בשביעית לב ולא יעשה ממלמלים אצל [ני] כניו לג אלא יפרע מהמשכון אחר שמת חלו ה בד"א כשמשכנו שלא בשעת הלואתו אבל אם משכנו בשעת הלואתו לד [ני] אינו חייב להחזיר לו: הגה מנת השנת השנת עשה לה בי [ני] מתון שלה לו (ני) אינו חייב להחזיר לו: הגה מנת השנת העבוע הוא מנות עשה לה בי [ני] מתון שלה לו (י) ז [ני] אנל לוף הרשת ביה (תשובת הרמב"ן סימן (פיה) [פיח]) (ועיון ב"ד ריש סימן ר"מ):

יל וא"ל להחזרו לבניו ע"ש והתחבר כתבו בקתון סעיף י"ט: לד. אינו דייב להחזיר. וכת' בד"מ סימן ע"ב סי"ט ומשמע מדברי המרדכי סוף המקבל!
דבר הצרוך ללוה מדיר בגון כר ומחרש' לריך להתחין עד שפדאו עכ"ל ול"ל לפי זה דמ"ש א"ל להחזיר ר"ל אבל מ"מ אינו יכול למכור: לה. ששתן
בצדה. דכתי וברכך ולך תחיה לדקה לפני כ' אלהין: לו. אבל אם רוצים לכוף כו'. התוס' והרא"ש חולקים ע"ז והארכתי מזה

ב כך היה בטור: 5 ני הרמבים שם כדיכ הטור שם כדייתה שם כי עש שם הם כברייתה ויליף לה ממשלה מלומה: פ טור סכייה בשם ריים כן כמב הרליים להמל דלמר בשם ריים כך מבה הרליים שמולל שליה כי דן מנהם ובוחו וכרי כמב מיים ולם לא ימנלטע בידו היאך כמב מיים ולם לא ימנלטע בידו היאך חייב אף באונסין ועמ"ם לעיל סימן ע"ב: (ו) מותר למשכנו. וכן מס גזל וגזילתו בעין או אפילו הוליאה גולן ולא נוקף דמי גזילתו במלוה מותר למשכנו בעלמו כ"כ בס' יראים סי' רע"ג והובא במרדכי פרק המניח² ובתשובת מיימוני לספר נזיקין סי י"ד נהג"ה: טו (ו) יש מי שאומר כו'. וכן פסק בספר ב"ה" ע"ש ועיין בחשו' ר"ה ן חיים סימן נ״ה: (ח) ודוקא שאין לו לשלם כו'. עיין בל"ל דף פ"ד ע"ב שהגיה וי"ל

באר

ב"ם גם בחבל כלי אוכל נפש ובבעה"ב שעבר ונכנס לבית הלוי ומשכנו אבל אם הם עדיין בעין ב"ם גם החבי כלי חוכל נפש ובכעה"ב שעבר ונכנס לביח הלוי ומשכנו חבל חם עדיין בעין
"לוק" משום דהוי ולו היותק לעשה ובדרשה מהבתי שעם לחה לוקה בשלחבד או נשרף הא
"לוק" משום דהוי ולו מתקיים מעש" אין לוקין עליי עב"ל הסת"ע ועיין בהה"ח ול"ע עעד
ב"ד מעשם אחר דכיון דנחמייב באוסטן אין לוקי ומשלם. ש"ץ: ניין שבר. וכן אם גול וגולתו
לפי הצילה' הגולן ולו מוקף דמי גולתו במלוה מותר למשכנו בעלתו כ"ד במי ירלהי סימן
אף "החשביר. נולה דהוא מעשם דכמיע כי לו בני שכולל עבדים שטר דהש" הוא קודם
ב משל חבירו כתיב ומכל בנובוו ולו בהליאתו דלהיללה נחנה ועמ"ש הטור בפה "ניין סו"ש
ב משל חבירו כתיב ומכל בנובוו ולו בהליאתו להיללה מונה ועמ"ש הטור בפה "ניין סו"ש
ימן וכן החברה מונה בתניים חם ניים ובתשובת מהחשביים חם ש"ל: בדו לוא דכר ע: (כ) ודוקא. עיין כתשוכת ראנ"ח סי נ"ח וכתשוכת מהרשד"ם סי ש"ל: נדו (כא) הכר

משרה"ב (בל". וה"ה נוצר להקדש ולשניים אף דלימה בחורה מיים אינו יכול ומשכן כלי הוכל נפש הו כלי מכל היים להיים להיים. מכל היים להיים להיים להיים. מכל היים ויכוסים להיים. דהיים להיים. דהיים להיים בשני להיים בל ברה הבל להיים כל כל היים בל בל היים ב

קצות

מקיים הטשה איני לוקם. ואין דרישה לפניט, וקושיתו איני מסיר דהא אדכבה כתב הדתב"ם ק ייה השנהדרין והיט זיל, וכל לאו שניתק לעשה בגון לא תקה האם על בנים (דברם פג. זי מדקר יתה יש האין לוקין עליו אלא אם לא קיים העשה שבהם ע"ב. והוא כמיד (מסח וכל ביותו ילפילי באיים לא בהחיים היושה וויי לומין עליו האים המשה ביותי לא ביותר בהחיים ברוב החיים לא היים לא ה

כ הסמ"ע דלרבותה נקט כר בלילה דהע"ם שאינו לורך כ"כ שהפשר לו לישן על מלע ומפך מ"מ במקום שרגילין בכר לרין להחזיר לו וכתב הש"ך דאין המלוה רשאי להשממש בו בשעה שהוא בידו וכ"ת מדבכי הימב"ן בספר המלחמות ש"ם שבועת הדיינים ובחידושי הר"ן שם עכ"ל: (כג) בגיו. דמטלטלי דיתמי ים נ"מ כזה וכת"ם בפר ק"ז ע"ם. סת"ע: (כג) אינו. וכתב בד"מ סי" ע"צ סי"ט דמשמת מדברי המרדכי דלכ"ע דבר הלרין ללוה תדיר כגון כר ומחרישה לריך להתחוץ עד שפדאו עכיל ולפ"ז צ"ל דמ"ש שא"ל להחזיר ר"ל ומ"מ אינו יכול לתכור. שם: (כדן רוצים. התוס' והרא"ש חולקין ע"ז עכ"ל סמ"ע

בין ברוך היא בין היא מושר של היא מושר של

ווו שן ליק לקחתר וכי בשמיל שהוא עשיר התירו לשכב על טליתו והרי הוא כריכית אצלו שישתמש במשטינו הנס ע"ב. ולפי מ"ש הש"ך לא הוי פריך מידי דכיון דקונה משכון ושלו הוא והא דאינו רשאי להשמש רק לקיים חלות לדקה להשיב אל העני בשלימות בלי קלקול, וכיון דלעשיר ליכא חלות השבת העבוע ממילא